

Защо бѣше умна и разумна,
Що на бѣрго си го погледвеше,
Кѣта вечеръ що му ꙗ носеше?
Му носеше п' една бѣла свѣща,
На неделя по бѣла погача,
На неделя по бѣла промена,
Дури лежа во темна зѣндана.
Петре лежить здраво во зѣндана,
Митре лежить боленъ во одаа,
Ми лежеше до деветъ години.
Тога велить млада Митреица:
„Айти Митре, мои господине!
Не си болно боля отъ господа,
Тук' си болно отъ твой-те гре'о'и,
Що ми стори на твое-то брате,
Що го дѣржишъ на темна зѣндана,
Како тебе лель и той ꙗ брате,
И той сакатъ стока татко'ина,
Що не му даде стока татко'ина,
Тук' го фѣрли во темна зѣндана?
Дур' н' излезить отъ темна зѣндана,
Дур' не да'ить тебѣ прощеніа,
За теб' здравіе нигдека ми нематъ.“
Тога велить Митре на не'ѣста:
„А не'ѣсто, умна и разумна!
Богъ да прости кѣде ми насмена,
Оти брата ми ясъ го забора'иѣ,
Ясъ не вѣрвамъ братъ ми да ꙗ живо,
Тѣку на ти тебѣ ключе'и-ве
И земи ѣ моя мила сестра,
Отключите темна-на зѣндана,
Извадите коски брато'и ми,
Донесите ясъ да 'и целивамъ,
Белки госпотъ мене ке ме простить,
И душа-ва да ми сѣ отделить,
От' сумъ сторилъ големи гре'о'и.“
И си зеде млада Митреица,
И си зеде ключей отъ зѣндана,
Си ѣ зеде Митреа мила сестра,
Отключи'а темнана зѣндана,